

Arrest

nr. 159 993 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2015.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten voor de beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

2. Over de grond van de zaak

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het eerste en enige middel lijkt ongegrond.

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, en bevat een duidelijke feitelijke motivering aangaande de afgifte van een inreisverbod van 2 jaar die de verzoekende partij toelaat haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een inreisverbod van 2 jaar werd uitgereikt omdat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij zonder arbeidskaart aan het werk was en dat gelet op de door de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing opgesomde elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is. De verwerende partij verwijst hierbij naar het verblijf van de ouders en zus van de verzoekende partij in België, waarbij het inreisverbod van 2 jaar niet disproportioneel is met het oog op het recht op een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat het geen beëindiging van de familiale relaties impliceert maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering. Ook wordt gewezen op het feit dat de familieleden de verzoekende partij kunnen vergezellen en dat meerdere aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet in het verleden niet tot een verblijfsrecht hebben geleid, waarbij de verzoekende partij niet heeft getwijfeld op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Wat het proportionaliteitsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke elementen van het dossier. Waar de verzoekende partij aangeeft dat de bestreden beslissing “niet in proportie is met het jarenlange verblijf in België, alsook het feit dat ze hier al die tijd legaal verbleven heeft, alsook dat ze haar dichtste familieleden heeft, namelijk vader, moeder en zus”, geeft de aangevoerde kritiek te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

De verzoekende partij beweert voorts dat er een onzorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd naar haar situatie, maar gaat hierbij voorbij aan de duidelijke en concrete motieven van de bestreden beslissing zoals blijkt uit het voorgaande. Zij verduidelijkt niet met welke elementen de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Ook met haar theoretische uiteenzetting wat betreft de zorgvuldigheidsplicht en de loutere stelling dat de bestreden beslissing hieraan te kort komt, toont zij geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 januari 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 november 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat zij geen opmerkingen heeft inzake de beschikking maar stelt te hebben gevraagd om te worden gehoord omdat zij over een nieuw element beschikt: zij is op 20 november 2015 in Servië gehuwd met dhr. EB, waardoor zij deze familienaam overgenomen heeft. Dhr. EB heeft in België een

verblijfsvergunning van onbepaalde duur, zijn RR nr. is: xxx. De VzP stelt dat zij van dit nieuwe element verschillende stukken heeft die zij eventueel kan neerleggen ter terechtzitting.”

De Raad stelt vast dat de stukken waarop de verzoekende partij zich thans wenst te beroepen, dateren van na de bestreden beslissing. Aangezien de Raad slechts een wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan zij geen rekening houden met stukken die niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het staat de verzoekende partij vrij om op basis van de nieuwe elementen die niet aan de verwerende partij bekend waren op het ogenblik van het nemen van een inreisverbod, een opheffing van dit inreisverbod te vragen via de geëigende procedure. Verder brengt de verzoekende partij geen argumenten aan betreffende de inhoud van de beschikking van 16 november 2015, zij stelt uitdrukkelijk geen opmerkingen te hebben betreffende de beschikking zodat zij geenszins aantoonde dat de beschikking onterecht zou zijn genomen.

Het beroep tot nietigverklaring wordt, gelet op de ongegrondheid van het enig middel, verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU